

רע"פ 4250/16 - זאב לאור נגד מדינת ישראל - עיריית רמת-גן

בבית המשפט העליון

רע"פ 4250/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
זאב לאור

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל - עיריית רמת-גן

המשיב:

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו מיום 13.4.2016 בעפ"א
32450-02-16 שניתן על ידי כבוד השופטת מ' סוקולוב
- שופטת עמיתה

בעצמו

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטת עמיתה מ' סוקולוב) בעפ"א 32450-02-16 מיום 13.4.2016, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על פסק דין של בית משפט לעניינים מקומיים ברמת גן (השופט עמית מ' בן-חיים) בחע"מ 33027-02-15 מיום 4.1.2016, אשר הרשיע את המבקש בהפרה של סעיף 5(ה)(3) לחוק העזר לרמת גן (העמדת רכב וחנייתו), התש"ם-1980 בשל כך שהחנה גרור שבבעלותו במקום שלא הוסדר להעמדת רכב וחנייתו.

2. המבקש טוען כי בקשתו מעלה שלוש סוגיות משפטיות עקרוניות החורגות מעניינו הפרטי, והן: (א) בירור הפרשנות התכליתית הראויה להוראות סעיף 3א לחוק חניה לנכים, התשנ"ד-1993, שעניינו הודעת תשלום קנס בשל חניה אסורה (להלן: הסעיף); (ב) בירור משמעות נטל ההוכחה שהסעיף מטיל על התביעה העירונית - להבדיל מעל הנאשם; ו-ג) הבהרת רמת הפירוט הנדרשת מהתביעה בהודעת התשלום המתחייבת מהסעיף. המבקש מוסיף וטוען כי

נפלו מספר טעויות בפסקי הדין של בית משפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחוזי, באופן שהותרת מצב הדברים כמות שהוא מהווה עיוות דין וקיפוח של זכויותיו. לבסוף, המבקש עומד בבקשתו על מצבו הבריאותי הקשה ועל נסיבותיו האישיות הייחודיות - בהיותו ניצול שואה כבן 85.

3. לאחר שעיינתי בבקשה למתן רשות הערעור ובנספחיה, ובפסקי הדין של בית משפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בענייננו, חרף האצטלה העקרונית שהמבקש מנסה לעטות מעל בקשתו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה. יתרה מכך, עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות, וניכר כי הן העניקו משקל משמעותי לנסיבותיו האישיות ולמצבו הבריאותי - ובהתאם הקנס שהוטל עליו נמוך באופן מהותי מהקנס המקורי אותו ביקשה המאשימה. בנסיבות אלה, עם כל ההבנה למצבו של המבקש, איני רואה מקום לקבל את הבקשה והיא נדחית בזה.

4. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' בסיון התשע"ו (26.6.2016).

ש ו פ ט